

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/492/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112222540
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7112222540.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Angely Čechovej a JUDr. Jarmily Čabaiovej vo veci žalobkyne D. banka E., a.s., Q., T. XX, IČO: 31 575 951, zast. Advokátskou kanceláriou GUNIŠ & PARTNERS s.r.o., Bratislava, Klincová 37/B, IČO: 36 862 657 proti žalovanému W. L., naposledy bytom L., Q. XX, t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou N. N., zamestnankyňou O. súdu L. I, o zaplatenie 47,31 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C 20/2013-41 zo 17.7.2013 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom zviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 47,31 € s 9 % ročnými úrokmi z omeškania od 18.3.2011 do zaplatenia, ako aj nahradiť jej trovy právneho zastúpenia v sume 58,15 € a iné trovy v sume 16,50 € na účet jej právneho zástupcu, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 47,31 € s 20 % ročnými úrokmi z omeškania od 18.3.2011 do zaplatenia tvrdiac, že s ním uzavrela zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a žalovaný neuhradil debetný zostatok na svojom účte v sume 47,31 €, v dôsledku čoho odstúpila od zmluvy a vznikol jej aj nárok na sankčnú úrokovú sadzbu podľa sadzobníkov poplatkov. Vykonaným šetrením sa mu nepodarilo zistiť miesto pobytu žalovaného a preto mu podľa § 29 ods. 2 O.s.p. ustanovil opatrovníčku. Nakoľko išlo o drobný spor, vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Žilina oddiel Sa, vložky č. 148/L zistil, že žalobkyňa vykonávala svoju činnosť pôvodne pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s. Mal ďalej za preukázané, že žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a na jeho účte vznikol debetný zostatok v sume 47,31 €. Zistil tiež, že žalobkyňa oznámením adresovaným žalovanému zo dňa 9.3.2011 odstúpila od príslušnej zmluvy o uvedenom účte a vyzvala ho na úhradu debetného zostatku v lehote do 3 dní. Vychádzajúc z § 708 ods. 1,2, § 709 ods. 1 a § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka ako aj zo všeobecných obchodných podmienok žalobkyne platných od 1.6.2009 dospel k záveru, že žalobkyni vznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 47,31 € v dôsledku neuhradenia depetného zostatku. Citoval ďalej § 369 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a žalobkyni priznal aj úroky z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 18.3.2011 až do zaplatenia. K požadovaným úrokom z omeškania vo výške 20 % ročne uviedol, že v sadzobníku N.

banky sa uvádza sankčný úrok a nie úroky z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. X O.s.p. a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania.

Rozsudok v jeho zamietavej časti napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, navrhla ho zmeniť a priznať jej sankčný úrok vo výške 20 % ročne zo sumy 47,31 € od 18.3.2011 do zaplatenia ako aj zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania. Citovala článok I., článok III. písm. A/ bod 38 a článok VII. všeobecných obchodných podmienok a mala za to, že žalovaný prekročením nepovoleného debetu porušil ustanovenia zmluvy o osobnom účte ako aj ustanovenia všeobecných obchodných podmienok a okrem debetného zostatku bol povinný uhradiť tiež nahromadený sankčný úrok vypočítaný zo zostatku istiny a to odo dňa nasledujúceho po dni zatvorenia jeho účtu a táto sankčná sadzba v zmysle sadzobníka poplatkov predstavovala 20 %.

Rozsudok v časti, v ktorej žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 47,31 € s prísl., vrátane trov konania nebol odvolaním napadnutý (§ 206 ods. 1,2 O.s.p.), preto v tejto časti nebol predmetom preskúmania.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 7.5.2014 v súlade s § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. a po prejednaní veci v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov rozsudok v jeho napadnutej zamietavej časti ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa v prejednávanej veci, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyplynuli z tvrdení účastníkov a boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo, a vykonané dôkazy správne vyhodnotil vo vzťahu k uplatnenému nároku.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobkyňou (obchodné meno v rozhodnej dobe N. R. E. a.s.) a žalovaným bola dňa 10.6.2009 uzatvorená s poukazom na § 708 a nasl. Obchodného zákonníka zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a to na dobu neurčitú. Súčasťou zmluvy sa stali všeobecné obchodné podmienky. Za obdobie od 1.3.2011 do 17.3.2011 vykázala žalobkyňa žalovanému debetný zostatok 47,31 €. Listom zo dňa 9.3.2011 žalobkyňa oznámila žalovanému odstúpenie od zmluvy vzhľadom k tomu, že od 1.6.2010 je vykazovaný na jeho účte debetný zostatok s aktuálnou výškou 46,89 €. Zároveň bolo žalovaný vyzvaný na úhradu debetného zostatku do 3 dní.

Podľa žalobkyne jej prislúcha aj sankčná úroková sadzba z omeškania vo výške 20 % ročne zo sumy 47,31 € od 18.3.2011 do zaplatenia. Sankčná úroková sadzba podľa žalobkyne dostatočne a zrozumiteľne vyplývala zo všeobecných obchodných podmienok.

Je potrebné upozorniť, že podľa žalobného petitu (č.l. 2 spisu) si žalobkyňa výslovne uplatnila voči žalovanému okrem istiny aj úroky z omeškania vo výške 20 % ročne zo sumy 47,31 € a že úroky z omeškania v zákonom upravenej (garantovanej) výške (§ 517 ods. 2 OZ, Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.) jej boli aj priznané. Je tak zrejmé, že odvolaním žiadané sankčné úroky z omeškania už podľa svojho pomenovania mali byť sankciou a žalobkyňa si ju uplatňuje za nedodržanie zmluvných podmienok. Dojednanie o tzv. sankčnom úroku je navyše možné považovať za obchádzanie zákona, keď zákon jasne definuje úroky z omeškania v limitovanej výške. Navyiac zákon takýto pojem ani nepozná a tento sa skôr charakterizovo približuje k zmluvnej pokute, pri ktorej dojednaní však zákon požaduje písomnú formu.

Samotná žalobkyňa označovala tento nárok rôzne, v žalobe ako sankčnú úrokovú sadzbu či úroky zo meškania, v sadzobníku poplatkov opätovne ako sankčnú úrokovú sadzbu a vo všeobecných obchodných podmienkach okrem toho hovorila i o sankčnom poplatku. Z uvedeného je tak zrejmá nejednoznačnosť a z toho vyplývajúca neurčitosť takéhoto dojednania, keď je nevyhnutné jednoznačne rozlišovať inštitúty ako zmluvná pokuta, úroky či úroky z omeškania. V danom zmluvnom vzťahu o to viac, že sa jedná o vzťah spotrebiteľský, so zvýšenou právnou ochranou žalovaného ako spotrebiteľa, ktorého môžu platne zaväzovať len také zmluvné podmienky, ktoré sú dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné. Odvolací súd týmto žiadnym spôsobom nespochybňuje právo dodávateľa upraviť zmluvné podmienky aj vo forme všeobecných obchodných podmienok (§ 273 OZ), tieto však musia byť dojednané jasne, určite a zrozumiteľne tak, aby spotrebiteľovi jasne, určite a zrozumiteľne deklarovali obsah jeho práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu.

Žiada sa doplniť, že žalobkyňa od príslušnej zmluvy o účte 9.3.2011 odstúpila a odstúpením od zmluvy sa táto zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Ust. § 457 OZ má v tejto súvislosti reštitučný charakter a každý zo zmluvných subjektov je povinný vrátiť druhému, čo od neho podľa zmluvy dostal. Od okamihu odstúpenia od zmluvy by mala žalobkyňa voči žalovanému nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia a jej nárok nezahŕňa ďalšie sankčné poplatky, či sankčné úroky.

Ako už bolo uvedené, žalobkyňa výslovne žalobným petítom mimo istiny žiadala priznať úroky z omeškania a tieto jej súd prvého stupňa v zákonom prípustnom rozsahu priznal a preto bolo potrebné napadnutý rozsudok v jeho zamietavej časti potvrdiť ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a úspešnému žalovanému v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli ani si ich neuplatnil, preto o jeho trovách ani nebolo rozhodované.

Rozhodnutie prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.